

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr K. SCHILDER, Kampen.

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr H. Bergema, Karoeni; Dr F. A. den Boeft, Rotterdam; Dr E. T. v. d. Born, Heemstede; Mr A. Bouman, Rotterdam; Ir B. ter Brugge, Almelo; Dr K. J. Cremer, Kampen; Mevr. W. Cremer-de Vries, Kampen; Dr R. J. Dam, Kampen; Dr A. C. Drogendijk, Dordrecht; Dr D. van Dijk, Groningen; Drs D. J. Galle, Kampen; Mevr. G. Gilhuis-Smitskamp, Mijdrecht; Dr J. H. Hagenbeek, Zwolle; Dr J. van Herksen, Ermelo; Dr B. Holwerda, Amersfoort; A. Janse, Biggekerke; Dr P. Jasperse, Leiden; Dr J. Kapteyn, IJmuiden; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. L. Kooze, Naaldwijk; Dr E. D. Kraan, Vlaardingen; A. Kuiper, Utrecht; Dr J. v. d. Linden, Poerworedjo; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Mevr. C. E. Th. Luljeenaar Francken-Schreuder, Rotterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Melma, Groningen; Dr H. Mulder, Deventer; Dr S. J. Popma, Amersfoort; Dr A. Ringnalda, Ermelo; P. J. Risseuw, 's-Gravenhage; C. Rijnsdorp, Rotterdam; A. Schilder, 's-Gravenhage; Dr G. K. Schoep, 's-Gravenhage; Dr R. Schippers, Rotterdam; Dr J. Smelik, 's-Gravenhage; Dr H. Smilde, Groningen; Dr H. Smitskamp, 's-Gravenhage; Dr N. Streefkerk, Wolvega; D. Stroo, Bussum; J. Strikwerda, Zeist; Prof. Dr C. v. Til, Philadelphia Pa.; Dr C. Veenhof, Haarlem; Drs M. B. v. 't Veer, Groningen; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr M. Vreugdenhil, Meliskerke; Dr F. de Vries, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr H. J. Westerink, Leiden; Dr D. K. Wielema, Capelle a. d. IJssel; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage; Dr S. U. Zuidema, Solo.

Alle stukken bestemd voor de Redactie zende men aan:
Prof. Dr K. SCHILDER, Vloeddijk 101, Kampen.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE N.V., Goes.
Telefoon No. 2424 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f2.50 per halfjaar bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f7.50 en voor Ned.-Indië f6.— per jaar.
Advertentiën: 25 ct. per regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Hoofdartikel: Wondergenezingen, IV. — Uit de Schrift: Verbondenheid — nog geen gemeenschap, Luc. 23: 23. — Kerkelijk leven: Antwoord aan dr De Bondt, I. „Afgodendieners“ naar dr H. Kaajan en dr Douma. Kerk en Jeugd. Zuid-Beijerland. „Indië roept“. II. De Heilige Schrift of Gods Woord, II. — Even parkeren: Eet honig, mijn zoon! — Van het heerlijk ambt: Hoe maak ik mijn preek? III. — Uit de historie: Inter nos, XI. — Perschoorw. — Boekbespreking. — Kerkenruw. — Bijlage: Heidelb. Catechismus II, blz. 105—112.

HOOFDARTIKEL

Wondergenezingen.

IV.

De Bijbel leert ons dus genezingen kennen van echte zieken, die langs den weg van het wonder verkregen zijn. Want de weg, waarlangs die genezing verkregen wordt, is een weg, die nog geen natuurwetenschappelijke verklaring toelaat.

Een regel, een wet is te vast gefundeerd, op hoe meer feiten zij steunt. Hoe meer uitzonderingen er schijnen te bestaan, hoe minder de wet wet is, hoe meer zij afzakt naar een regel met tamelijk uitgebreide geldigheid.

Als er nu één wet is, die op veel feiten steunt, dan is het wel deze, dat al wat dood gegaan is, nooit weer levend wordt. Van Adam af hebben milliarden en nog eens milliarden menschen geleefd en zij allen zijn gestorven. Milliarden en nog eens milliarden feiten steunen dezen regel. Maar zie daar in den Bijbel, daar wordt die wet zonder uitzonderingen diverse malen „doorbroken“: Elisa wekt het kind der Sunemitiſche op; Jezus wekt den jongeling te Nain en Lazarus uit de dooden op en bij Zijn sterven worden opnieuw vele graven der gestorven heiligen geopend en deze menschen, die ontslapen waren, zijn aan velen verschenen. Hier is het feit als zoodanig dus nog nooit vertoond.

In andere gevallen vormt de weg waarlangs, het wonderlijke. Genezingen van ziekten zijn van Adams tijd af, gelukkig niet zeldzaam geweest; maar die genezingen verliepen procesmatig. Maar hier zien we dat procesmatige opzij gezet worden. Deze genezingen geschieden in „een punt des tijds“. De genezing is geen proces meer; maar een schokachtige overgang van den toestand van ziek- of gebrekkig-zijn in dien van volkomen-gezond-zijn. Als Jezus, volgens Matth. 8 tegen den melaatsche zegt: Ik wil, word gereinigd, dan staat er: En terstond werd hij van zijn melaatscheheid gereinigd. De bloedvloeiende vrouw werd gezond van diezelfde ure af. Van den maanzieke uit Matth. 17 staat: En Jezus bestrafte hem, en de duivel ging van hem uit, en het kind werd gezond van die ure af. In Marc. 1 staat van Petrus' schoonmoeder: En terstond verliet haar de koorts. Tegen den geraakte van Kapernaüm zegt Jezus: Sta op, neem Uw beddeken op en ga heen naar Uw huis. En dan komt er weer: En terstond stond hij op, en het beddeken opgenomen hebbende, ging hij uit in aller tegenwoordigheid. Zeer typisch blijkt dit ook bij de genezing van het kind van den koninklijken hoveling in Joh. 4: Jezus zeide tot hem: Ga heen, Uw zoon leeft. Hij gaat en zijn dienstknechten komen hem onderweg al tegemoet en zeggen: Uw zoon leeft. Zoo vraagde hij dan van hen de ure, in welke het beter met hem geworden was. En zij zeiden tot hem: Gisteren te zeven ure verliet hem de koorts. De vader bekende dan, dat het in diezelfde ure was, in welke Jezus tot hem gezegd had: Uw zoon leeft.

Een heel enkele maal schijnt het, alsof de genezing toch iets procesmatigs is; zoo b.v. bij de genezing van den blinde te Bethsaida. We lezen daar toch, dat de Heiland eerst in zijn oogen

spooog, toen de handen op hem legde en toen vroeg, of hij iets zag. Waarop die blinde opziende, zeide: Ik zie de menschen, want ik zie hen als boomen wandelen. Toen legde Jezus de handen weer op zijn oogen en deed hem opzien en dan staat er pas: En hij werd hersteld, en zag hen allen verro en klaar. Dat hij den eersten keer de menschen als boomen zag wandelen, wil dus zeggen: hij zag ze nog maar vaag; hij zag ze nog niet duidelijk als menschen, het gezicht was dus wel al een beetje teruggekomen, maar er is nog een tweede handeling noodig om zijn oog volmaakt helder te doen worden, zoodat hij dan kan zeggen: ik zie ze allen ver en klaar!

In werkelijkheid is de genezing hier echter ook schokachtig, want het is in een punt des tijds gebeurd, dat er van volmaakte blindheid gekomen is een duidelijke lichtapperceptie; en het is even schokachtig als een vaag onderscheiden zonder meer overgaat in een volmaakt helder in de vertzien.

Iets dergelijks zien we bij de genezing van den jeugdigen maanzieke in Marc. 9. Daar lezen we, dat na de uitdrijving van den stommen en dooven geest, wat gepaard ging met roepen en scheuren van het kind, dit als dood bleef liggen, alzo dat velen zeiden, dat het gestorven was. En dan de tweede acte: En Jezus, hem bij de hand grijpende, richtte hem op; en hij stond op. Dit laatste is echter zeker weer schokachtig.

De wondergenezingen van den Heiland en van de Apostelen zijn dus niet-procesmatig en daardoor kan er ook geen weg der (gewone) middelen bewandeld worden. Alleen door het woord Zijner kracht stilt de Heere de stormen, doet Hij den vijgeboom verdorren, geneest Hij de zieken. Als een aardsch geneesheer een zieke gaat genezen, dan geeft hij hem een geneesmiddel; dit wordt dan opgenomen in het lichaam, wat op zijn vlugt, b.v. per intraveneuze injectie, nog minstens een minuut noodig heeft, dan moet die stof zijn werking uit gaan oefenen op de diverse organen en de eventueel erin zittende ziektekiemen; en als de eene dosis geneesmiddel na eenige uren uitgewerkt is, moet de volgende toegediend worden, wat ook weer uren tijd vereischt; niets van dat alles echter bij de „wondergenezingen“, die wij nu bespreken.

Hiermee is niet in strijd, dat Jezus een enkele maal slijk op de oogleden smeert, of de hand van de zieke vat; want deze handelingen van den Heere Jezus mogen we niet opvatten als een bijzonderen vorm van toediening van geneesmiddel. Wij kunnen ons dit direct realiseren, als we even overwegen, hoe het zou gaan als we al dergelijk soort blindheid eens gingen behandelen door slijk op de oogleden te smeren; of door alle kortstondige patiënten de hand te gaan vatten. Dan zouden we direct zien, dat tusschen deze handelingen en de erop volgende genezingen geen causaal verband bestaat; er is alleen maar sprake van een post, niet van een propter.

Wij zouden de „wondergenezingen“ geen voldoende recht laten wedervaren, indien we ook nog niet letten op de beteekenis van de wondergenezingen. Ook hiertoe moeten wij ons wenden, niet tot de natuurwetenschap, maar tot de Heilige Schrift.

De wonderen, ook dus de wondergenezingen, zijn „teekenen“. Jezus heeft vele teekenen gedaan, veel meer dan er in de Evangelien beschreven staan, maar... staat er in Joh. 20:31: deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon Gods; en opdat gij, geloovende, het leven hebt in Zijn Naam.

Jezus haalde dus niet maar eens, het zij met eerbied gezegd, wat „kunststukjes“ uit op medisch gebied, maar Jezus arbeidde, niet het minst hierin, aan de komst van Zijn rijk. Met dat doel, en met

Calvin over het Verbond IV.

Het onderwerp (dat Paulus hier bespreekt) is, dat de belofte aan Abraham en zijn zaad zoo gegeven is, dat niet iedere nakomeling, welke ook maar, op deze erfenis betrekking heeft: daaruit volgt onmiddellijk, dat de afval van sommigen niet kan verhinderen, dat het verbond sterk en vast blijft. Maar opdat beter blijke op welke voorwaarde de Heere het nagedacht van Abraham zich tot Zijn eigen volk heeft uitverkozen, moeten twee dingen hier overwoogen worden. (Voor eerst), dat de belofte des heils, aan Abraham gegeven, zich tot allen uitstrekt (aan allen toekomst), die hun afkomst naar het vleesch op hem terugvoeren, omdat zij aan allen, zonder uitzondering, wordt aangeboden: en op dezen grond worden zij naar recht erfgenamen en opvolgers van het met Abraham gesloten verbond genoemd, of (om met de Schrift te spreken) kinderen der belofte. Want daar de Heere geëerd heeft, dat zijn verbond evenzeer in Izaäk en Esaus als in Izaäk verzegeld werd, blijft, dat zij niet geheel en al vreemd daarvan geweest zijn — of het moest zijn, dat men de bemijdenis, die hun, op bevel van God, meegedeeld is, niets waard acht, wat zonder God te beschimpen niet gezegd kan worden. En dat was het, wat de apostel reeds eerder zeide, dat hunner zijn de verbonden, zelfs indien zij ongelooft zouden zijn. En in Hand. 3 worden zij door Petrus kinderen der verbonden genoemd, omdat zij kinderen der profeten waren.

Commentaar op Rom. 9:6.

dat doel alleen, verrichtte Hij teekenen en wonderen.

In overeenstemming hiermee is dan ook, wat Paulus aan de geloovigen voorhoudt in 1 Cor. 12 tot 15. Daar handelt hij over de bijzondere gaven, waaronder ook voorkomt een gave der gezondmakingen, wat wel niet alleen maar geweest zal zijn een zekere klinische blik en een opvallende therapeutische handigheid, maar wat ook wel in zal sluiten de mogelijkheid tot het verrichten van wondergenezingen. Welnu, deze gave schrijft Paulus toe aan de werking van den Heiligen Geest. En dan gaat hij aantoonen, dat die Geest maar niet ongeordend werkt, zonder doel, zonder richtlijn: neen, zoo betoogt hij, die Geest, Die allen doopt tot één lichaam, n.l. het Lichaam van Christus, die Geest gebruikt juist deze middelen, om dat doel te beter te bereiken. Daarom heeft de mensch, die met zoo'n charisma begiftigd is, niet het recht, die gave nu maar eens willekeurig te gaan gebruiken, b.v. om er voor zichzelf winst mee in te oogsten, of om er voor zichzelf winst mee te behalen, enz. Zoo ongeordend werkt de Geest niet: God is een God van orde! Het is, als het ware, als met het samenwerken van al onze organen in ons lichaam; daar zegt het oog niet tot de hand: ik heb u niet van noode; of wederom het hoofd tot de voeten: ik heb u niet van noode. Er is geen tweedracht in het lichaam, maar alle leden dragen voor elkaar gelijke zorg. Er openbaart zich als het ware een liefde in de onderlinge samenwerking dier leden; een liefde, die Paulus dan in het beroemde en m.i. ongelooflijk veel misbruikte 13de hoofdstuk van 1 Cor. op onnavolgbaar schoone wijze beschrijft.

De liefde tot dat Lichaam van Christus, tot Zijn Kerk, die moet beheerschen het gebruik dier charismata, ook het gebruik van het charisma der gezondmaking. De charismata moeten en MOGEN alleen maar zoo gebruikt worden, dat zij getuigen zijn voor de Kerk van Christus! Als die liefde niet door het gebruik dier charismata heen spreekt, och dan is dat beter maken van zieken en dat spreken in tongen maar wat vertooning, wat kabaal-makerij, zooals met een rinkelend stuk blik of een rammelend belletje. En dan, zegt Paulus, moet men maar liever van dat charisma geen gebruik maken; hij vindt b.v. goed, dat iemand, die de gave der vreemde taal ontvangen heeft, spreke; maar... zegt hij nadrukkelijk, indien er geen uitlegger is, dat hij zwijge in de gemeente! Zoo verstaan we weer te beter, dat de Heere Jezus alleen wonderen en teekenen verrichtte, vele zieken genas, die tot Hem gebracht werden, opdat de omstanders zouden gelooven, dat Hij was de